

ROBERTO PASOLINI

**NOI
VOM FACE ASTA**

Scufundați în iubirea cea mai mare

Traducere de Cristian Șoimușan

Cluj-Napoca, 2024

CUPRINS

Prefață.....	5
Introducere.....	9
1. Într-adevăr / (Rusaliile).....	11
<i>Cuprinși de o flacără</i>	12
<i>Prăjiți crocant</i>	15
<i>Promițători</i>	18
<i>Sensibili</i>	22
<i>Negreșelnici</i>	24
2. În mod liber / (Sfinți și apropiați ai lui Dumnezeu)	31
<i>Gânditori</i>	32
<i>Neascultători</i>	36
<i>Ascultători</i>	40
<i>Fluizi</i>	43
<i>Relativi</i>	47
3. În dar / (A nu ține nimic pentru sine)	53
<i>Chemați</i>	54
<i>Străini</i>	57
<i>(O)puși la încercare</i>	61
<i>Recunoscători</i>	65
<i>Generoși</i>	69
4. În mod paradoxal / (A nu ține nimic pentru sine)	73
<i>Constrânși</i>	74
<i>Izgoniți</i>	77
<i>Prizonieri</i>	82
<i>Slabi</i>	85
<i>Descentrați</i>	89

5. În mod regal / (<i>A ne oferi pe noi înșine</i>).....	93
<i>Prezenți</i>	94
<i>Compromiși</i>	98
<i>Învăluși</i>	102
<i>Expuși</i>	105
<i>Dispuși</i>	109
6. Cu plăcere / (<i>Încrederea față de realitate</i>).....	115
<i>Intenționali</i>	116
<i>Prehensibili</i>	120
<i>Încrezători</i>	123
<i>Delicați</i>	126
<i>Pozitivi</i>	129
7. Cu umilință / (<i>Un pas înapoi</i>)	133
<i>Excedenți</i>	134
<i>Primitori</i>	139
<i>Creativi</i>	144
<i>Neprihăniți</i>	149
8. În mod spontan / (<i>Un pas înainte</i>).....	155
<i>Aderenți</i>	156
<i>În picioare</i>	160
<i>Îndrăzneți</i>	166
<i>Rodnici</i>	169
9. Fără tragere de inimă / (<i>Împrejurările sunt favorabile</i>).....	175
<i>Adulți</i>	176
<i>Refractari</i>	180
<i>Întâmplători</i>	184
<i>Lejeri</i>	187

10. În mod inconștient / (În sfârșit noi înșine)	191
<i>Mici</i>	192
<i>Săraci</i>	196
<i>Răbdători</i>	199
<i>Noi înșine</i>	203
 Concluzie	 209

Prefață

Cu volumul de față se încheie „trilogia” pe care ne-a pus-o la dispoziție părintele Roberto Pasolini, pentru o sporire a înțelegerii aceluia mister de implicare a divinului în istoria umanității noastre ce ne învăluie cu iubire. La încheierea lecturii acestor trei volume, din inimile noastre țâșnește același cuvânt cu care Cel Preaînalt se lasă cuprins de uimire dinaintea creației nou ivite: „Și a văzut Dumnezeu că erau bune... iată, erau foarte bune”. Cu o anumită ușurare și satisfacție, cuvintele Celui Înviat, venit în lume ca să ducă la împlinire orice dorință umană de bine, răsună ca niște picături de rouă pe fiecare pustiul al inimii omenești: „Iată, eu fac toate lucrurile noi”. Adjectivele din primul volum și verbele din cel de-al doilea volum devin în paginile de față adverbe. În rest, știm prea bine că viața e întotdeauna o chestiune de stil. Autorul, cu o simplitate chibzuită ne ia de mână și ne conduce prin marea Scripturilor pe barca unei înțelegeri reinnoite: pe cât de veche, pe atât de profund nouă.

Ca să reluăm titlul unui film care însă n-are nici în clin, nici în mână – probabil! – cu parcursul biblic spiritual al acestor pagini, am putea să spunem că ne aflăm dinaintea a „30 de nuanțe de alb”. Celor din vechime le plăceau numerele și găseau o mare desfătare în a le iscodi tainele pentru a înțelege realitatea și a locui în ea cu înțelepciune, în speranța unei fericiri împărtășite. În trei volume, părintele Roberto ne oferă ceea ce el însuși rezumă prin următoarele cuvinte: „După ce am văzut câte *adjective* ar putea

sentimentul de vinovăție să ne coase pe spate, sub forma unor etichete împovărătoare (*Nu noi am făcut asta*) și după ce am contemplat câte *verbe* este capabilă umanitatea noastră să conjuge atunci când se deschide dinaintea misterului lui Cristos (*Dumnezeu a făcut asta*), în acest ultim volum ne-am dat seama că a deveni creaturi noi e o chestiune care ține, din punct de vedere gramatical, doar de *adverbe*".

Zece adjective, zece verbe, zece adverbe fac în total 30, întocmai ca treptele Scării Paradisului la Ioan Scărarul. Prin intermediul meditării anumitor pasaje din Scripturi devenim, la modul cel mai firesc cu putință, contemporani cu tații și cu mamele noastre într-ale credinței: de la Avraam la Rut, pentru a ajunge într-un final la Iosif, „soțul Mariei”. Un fir roșu străbate propunerea de relectură biblică a acestor pagini și este vorba aici despre o provocare: să credem în noi înșine, fără a ne umfla însă în pene. Să luăm în serios sarcina noastră de umanitate, fără însă a ne lua prea în serios pe noi înșine. Familiaritatea cu Scripturile, văzute în lumina sporirii înțelegerii evanghelice pe care Spiritul o murmură neîncetat în inima discipolilor din orice timp și din orice loc, devine o școală de umanitate ca descoperire a misterului lui Dumnezeu „ascuns” și „revelat” prin intermediul vieții și al istoriilor noastre.

O spusă minunată a lui Isaac de Ninive ar putea să îndeplinească rolul de sigiliu pentru acest itinerariu pe cât de exigent, pe atât de aducător de alinare: „Viața creștină este exegeza existențială a kenozei Cuvântului”. Este vorba despre a pătrunde cu rigoare pe calea uceniciei fără a ceda în fața niciunei forme de rigiditate și, cu atât mai puțin, de rigidizare. Dimpotrivă, trebuie să ne lăsăm purtați de suflarea Spiritului, ce plămăiește din nou în noi „chipul și asemănarea” Creatorului discret și iubitor. Obișnuiți să ne

vedem ca fiind o versiune mai slabă a ceea ce ar trebui să fim, logica Fericirilor deschide dinaintea fiecăruia calea regală a Evangheliei: „Să devenim versiunea mai bună a noastră”. Iar pentru ca aceasta să se întâmple și să poată dura, e nevoie nu neapărat să urmăm niște proiecte și să punem la cale niște strategii, cât să percepem „greutatea specifică a realității”, în siguranța speranței că aceasta reprezintă sânul rodnic al oricărei fericiri.

Uimirea care pune în mișcare speranța constă în a ne simți în sfârșit înțeleși mai bine decât reușim s-o facem cu noi înșine și, cu atât mai puțin, cu ceilalți. Îi doresc cititorului să poată termina această lectură percepând în profunzime un sentiment de lejeritate lăuntrică și de aromă fină a lucrurilor bune, care ne fac binele până într-acolo încât ne determină a săvârși noi înșine binele.

Fr. Michael Davide, OSB